

og have været under virkelig Kommando, vil fortryde, at de have været under en streng foresat — for saa var han ogsaa streng mod sig selv —, naar han blot øvede Ret og Retfærdighed mod alle. Det forlanges naturligvis, og det have de undergivne Ret til at forlange. Vi ville komme til at forhandle disse Sager, naar vi skulle forhandle om Forandring i den militære Straffelov, og jeg skal gerne give mit Bidrag dertil.

Jeg skal endnu overfor den ærede Ordfører omtale Begivenhederne fra Ingeniørkasernen forleden Dag. Det ærede Medlem betænkte sig ikke paa at fremsætte en ærefornærmende Anklage mod en Premierløjtnant og at nævne ham ved Navn, og han opfordrede samtidig Krigsministeriet til at undersøge Sagen. Jeg havde faaet Oplysninger Dagen efter, og jeg kan sige min Kilde, nemlig vedkommende Premierløjtnants Fader, der var en afskediget Regimentschef af Hæren, saa det var ret naturligt, at han skrev til mig. Jeg gav de Oplysninger, jeg fik af ham, her i Tinget, og den ærede Ordfører svarede derpaa, at hvis det forholdt sig saaledes, og vi fik den Meddelelse fra Krigsministeren, vilde han gøre vedkommende sin Undskyldning. I Gaar fik vi saa dette Materiale, en saa fuldstændig Meddelelse om, hvad der var passeret, som det er muligt at skaffe ved den Rapport fra vedkommende Kaptajn i Ingeniørregimentet, som den højtærede Krigsminister oplæste. Der blev ikke levnet en eneste Ting af hele den Anke, som den ærede Ordfører havde fremført over vedkommende Premierløjtnant. Nu havde jeg tænkt mig, at den højtærede Minister, der jo staar her som Officerernes Værn, havde fundet sig foranlediget til at udtale i alt Fald en svag Misbilligelse overfor det ærede Medlem, fordi han var fremkommen med en saadan Beskyldning, men en saadan hørte jeg ikke.

Men det ærede Medlem skulde altsaa gøre en Undskyldning. Man kan gøre en Undskyldning paa mange Maader. Og har der nogen Sinde været Anledning til at gøre en Undskyldning fri og frejdig, var det i Gaar. Var det imidlertid en Undskyldning, den krænkede Premierløjtnant fik? Det ærede Medlem sagde: Jeg gør ham en Undskyldning. Men hvad kom der saa? Pour sauver les apparences — for at redde Tilbagesaget kom: Men vi have jo kun hørt den ene Part, vi maa forlange, at Krigsministeriet undersøger Sagen, og at vi ogsaa høre den anden Part. Have vi da ikke hørt den anden Part? Det

ærede Medlem er jo den anden Part. Det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for og Tolk for vedkommende, naturligvis i Tro paa, at det, der var meddelt ham, var rigtigt. Men hvorledes vilde Forholdene blive her paa Rigsdagen, hvis vi fortsatte paa denne Maade? Er det da rigtigt, at man har Ret til at tage Befalingsmænd — jeg taler om Officerer saavel som om Underofficerer — ud og stille dem i Gæbestokken, fordi man hører en løs Tale om, at et eller andet skal være sket, og siger som saa: Viser det sig at være urigtigt, kunne vi altid gøre en Undskyldning. Men den Slags Undskyldninger, der her kommer frem, er ingen Oprensning. Maatte derfor dette Eksempel føre til, at vi alle forstod at vogte os for Gentagelser af Tilfælde af den Natur, saa havde Eksemplet endda ikke været til Skade.

Overfor det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) skal jeg fatte mig i Korthed. Det ærede Medlem har sagt forleden Dag, at naar man vilde sige om den Oversergent, hvorom der saa ofte har været Tale, at han har krænket sin Stand, kunde akkurat det samme siges om mig, fordi jeg havde stemt imod Forsvarslovene og derved forhindret Officererne i at faa Lønningslovene. Jeg kunde forstaa, hvis noget saadant havde staaet i det Blad, som staar ham nær, og der var blevet serveret med den pikante Forvrængningssauce, som man saa godt forstaaer sig paa at lave ved det Blad. Var det en spøgfuld Bemærkning, forstaaer jeg den, men saa tror jeg, det ærede Medlem ikke gjorde Ret i at benytte den her, hvor alle ærede Medlemmer ere vidende om min Opræden under Forsvarslovenes Behandling. Den behøver jeg derfor ikke at gøre Rede for. Det ærede Medlem har taget Sagen op i Dag med den lille Tilføjelse til mig, at han blev forbavset, ja, næsten forarget, da han hørte mig tale om den religiøse Baggrund, hvorpaa al Ting skal gøres. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at min Udtalelse om det religiøse ikke var det, som det ærede Medlem har opfattet. Der maa i alt, hvad Staten foretager sig, være et sædeligt moralsk Grundlag. Det er dette, jeg har kaldt et religiøst Grundlag, og det er dette, Overkrisretten gaar ud paa at hævde. Men det er jo noget, hvorom man kan have delte Meninger.

Jeg har imidlertid set i en Notits i „Politiken“, at der ogsaa udkommer en Udgave af „Politiken“. der sendes til Udlandet, og jeg har set en Angivelse af, at i en saadan Udgave fandtes Overkris-